

1) Ὁ μὴ φθάνων εἰς τὸ γῆρας, ἀλλ' ἀποθνήσκων νέος: Ἀερόσυρτος ἦτον ὁ καμένος καὶ ῥεῖνος, τριάδα χρονῶ, δὲ βολεῖ, ἦτον δάενα πέθανε. 2) Ὁ μὴ ἀντέχων, ὁ ταχέως φθειρόμενος: Ἀερόσυρτο ροῦχο-φουστάνι.

ἄγευτος ἐπίθ. Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ. Σίφν. κ. ἀ.) Παξ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄγευτος.

Ὁ μὴ γευματίσας ἔνθ' ἀν.: Φεύγουν ἄγευτοι Νάξ. Ἠγεύτηκες;—Ὁχι, ἄγευτος εἰμ' ἀκόμα Σίφν. Εἴσαστε ἄγευτοι ἀκόμα; νὰ μὲ συμπαθήσετε γιὰ τὴν πείραξι ποῦ ῥῖθα τέτοια ὦρα Παξ. Συνών. ἀγεμάτιστος, ἀγέματος.

ἀγεφύρωτος ἐπίθ. Ἡπ. (Ἀρτ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γεφυρωτός <γεφυρώνω.

Ὁ μὴ γεφυρωμένος, ὁ μὴ ἔχων γέφυραν, ἐπὶ ποταμοῦ ἔνθ' ἀν.: Ποτάμι ἀγεφύρωτο Ἀρκαδ. Ἀγεφύρωτον ὁρμῖν (ρουάκι) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ποτάμι μ' ἀγεφύρωτο, ποτάμι στρέψε πίσω,
γὰ νὰ διαβῶ ἀντίπερα πέρα 'ς τὰ κλεφτοχώρια
ἀγν. τόπ.

ἀγήρατος ἐπίθ. Πάρ. (Παροικ.) ἀγήρατους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγήρατος.

Ὁ μὴ γηράσκων, ὁ πάντοτε νεάζων: Εἶν' ἀγήρατος, δὲ γεροντῶ, ὁ ἴδιος εἶναι πάντα Παροικ. Ἀγήρατους μέν' αὐτὸς ἀκόμα Αἰτωλ. Ἀγήρατον οἱ γλέπου, δὲ γεροντῶς σὺ εὐκουλὰ αὐτόθι. Συνών. ἀγέραςτος.

ἀγηροκόμητος ἐπίθ. Πάρ. (Παροικ.) κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γηροκομητός <γηροκομῶ.

Ὁ μὴ γηροκομούμενος, ὁ στερούμενος βοηθείας εἰς τὸ γῆρας του ἔνθ' ἀν.: Πέθανε ἔρημος καὶ ἀγηροκόμητος Παροικ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μείνῃς ἀγηροκόμητος! (ἀρὰ) αὐτόθι.

ἄγια ἐπιφών. Θράκ. (Αἰν. Γανόχ. Κερασ. Στέρν. κ. ἀ.) ἄγιαγιά Θράκ. (Αἰν.) ἄγιαγια Πελοπ. (Μάν.)

Δηλοῖ 1) Θαυμασμόν Θράκ. (Αἰν. Γανόχ. Κερασ. Στέρν. κ. ἀ.) 2) Ἀνακούφισιν μετὰ μακρὰν κόπωσιν Πελοπ. (Μάν.) Συνών. ἀγιαγιάγια.

ἄγια ἡ, Ἀντίπαρ. Πάρ. (Παροικ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παιδιά, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν κρύπτεται που χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν οἱ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι, ὅταν φωνάζῃ «ἔβγα!», τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν εὗρουν. Ὅταν δὲ ὁ κρυβεῖς ἴδῃ ὅτι ἐγένεν ἀντιληπτός, ἐξέρχεται τῆς κρύπτης καὶ τρέχει, καὶ ἂν μὲν διαφύγῃ τὴν σύλληψιν, κρύπτεται πάλιν, ἄλλως κρύπτεται ὁ συλλαβὼν αὐτόν: Φρ. Παίζουμε τὴν ἄγια. Συνών. κρυφτό, κρυψηγτός.

ἅγια ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἅγιος.

Καλῶς, ὦραϊα, λαμπρά: Καλὰ καὶ ἅγια τά 'πες. Ἄγια ἔκανες καὶ τὸν ἔδιωξες.

ἅγια ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.) ἅε Πόντ. (Σάντ.)

Θηλ. τοῦ ἐπίθ. ἅγιος καταστάν οὐς. ἐκ τῶν συνήθων ἐκκλησιαστικῶν φρ. «ἅγια κοινωνία», «ἅγια εἴσοδος», «ἅγια μετάληψις» κττ. κατὰ παράλειψιν τῶν οὐς.

1) Ἡ μεγάλη εἴσοδος τῆς θείας λειτουργίας, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ψαλλομένου τοῦ χειρουβικοῦ ὕμνου ἐξέρχεται ἐκ τῆς βορείας πύλης τοῦ ἱεροῦ βήματος κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ ἅγια δῶρα καὶ διερχόμενος τὴν βορείαν πτέρυγα καὶ ἀκολουθῶς τὸ κέντρον τοῦ ναοῦ εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ διὰ τῆς μεσαίας θύρας τῆς λεγομένης ὠραίας πύλης καὶ ἀποθέτει ταῦτα ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης ἔνθ' ἀν.: Ἀμε πέσκα 'ς σὴν ἅγιαν καὶ 'ς σὸ βαγγέλεν νὰ λαροῦσαι (πήγαινε πέσε κάτω εἰς τὰ ἅγια καὶ εἰς τὸ εὐαγγέλιον διὰ νὰ θεραπευθῇς. Συνηθίζουσιν οἱ πάσχοντες νὰ ἐξαπλώνωνται κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον πρηγεῖς ἢ ὑπτίωι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ δὲ ἱερεὺς διαβαίνων ἄνωθεν ἐγγίζει ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ποδὸς τὴν ράχιν ἢ τὴν κοιλίαν αὐτῶν. Ὁμοίως δὲ ἀναγινωσκομένου τοῦ εὐαγγελίου τῆς λειτουργίας κάθηνται πρὸ τῆς ὠραίας πύλης καὶ κλίνοντες τὰς κεφαλὰς ἐπιθέτουν ἐπ' αὐτῶν τὴν ἄκραν τοῦ ἐπιτραχηλίου τοῦ ἱερέως. Πβ. εὐαγγέλιο) Τραπ. Πβ. ἅγια τά, 1. 2) Ἡ μετὰ τὸν κοινωνικὸν ὕμνον ἐμφάνισις τοῦ ἱερέως ἐπὶ τῆς ὠραίας πύλης κρατοῦντος τὰ ἅγια δῶρα καὶ ἐκφωνοῦντος «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» καὶ ἡ μικρὸν κατόπιν δευτέρα ἐμφάνισις, ὅτε ἐκφωνῶν «πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» μεταφέρει αὐτὰ ἄρισतरὰ εἰς τὴν λεγομένην ἱερὰν πρόθεσιν Πόντ. (Τραπ.): Τὸ μικρὸν ἢ ἅγια (ὁ χαρακτηρισμὸς διὰ τοῦ μικροῦ προφανῶς ἐγένε κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐμφάνισιν κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον). 3) Ἡ ἀκολουθία τοῦ στεφανώματος, ἡ στέψις Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἄσμ.

Ποπλᾶ, κλῶσον τὰ στέφανα καὶ ἀνάγειρον τὴν ἅγιαν,
'Ελέν' τὸ πρῶτον στέφανο μ', τὸ πρῶτον ἢ ἀγάπη μ'
(ὁ στεφανούμενος προτρέπει τὸν ἱερέα νὰ γυρίσῃ τοὺς στεφάνους καὶ νὰ μεταστρέψῃ τὴν στέψιν ἀπὸ τῆς κόρης, μετὰ τῆς ὁποίας στεφανώνεται, εἰς τὴν παρὰ προσδοκίαν παρουσιασθεῖσαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον ἠγάπησε) Κερασ. Ἐν παραλλαγῇ τοῦ ἔσμ. Τραπ. φέρεται

Ποπλᾶ, κλῶσον τὰ στέφανα καὶ τ' ἄργυρον τὴν ἅγια σ',
ποπλᾶ, κλῶσον τὰ στέφανα καὶ θέκον 'ς σὴν Ἐλένεν,
ἐν ἣ ἐκ παρανοήσεως τῆς σημ. τῆς λ. νομισθείσης ὅτι σημαίνει πρᾶγμα τι, οἷον στέφανον ἢ τι τοιοῦτον, ἐτράπη καὶ τὸ ρ. ἀνάγειρον (φερόμενον καὶ γύρισον ἐν ἑτέρᾳ παραλλαγῇ) εἰς τὸ ἐπίθ. ἄργυρον=ἀργυροῦν.

ἅγια τά, σύνηθ. ἅγια σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) ἅια Πόντ. (Χαλδ.)

Πληθ. τοῦ οὐδ. τοῦ ἐπίθ. ἅγιος μεταπεσὼν εἰς χρῆσιν οὐς. ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν φρ. «ἅγια δῶρα», ἅγια μυστήρια» κττ. κατὰ παράλειψιν τῶν οὐς.

1) Τὰ τίμια δῶρα τῆς θείας λειτουργίας, ἥτοι ὁ ἡγιασμένος ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, ἰδίως καθ' ὃς στιγμὰς ἐμφανίζονται εἰς τοὺς πιστοὺς κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ. Φερτ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ψάλλουδι τὰ πρῶτα ἅγια (ψάλλεται ὁ χειρουβικός ὕμνος κατὰ τὴν μεγάλην εἴσοδον τῶν τιμίων δώρων) Θράκ. (Αἰν.) Σηκώνουν τὰ ἅγια (γίνεται ἡ μεγάλη εἴσοδος, ὅτε ὁ ἱερεὺς αἴρων ἐπὶ κεφαλῆς τὰ τίμια δῶρα ἐκ τῆς προθέσεως καὶ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀριστερᾶς εἰσόδου τοῦ ἱεροῦ βήματος διέρχεται τὴν βορείαν πλευρὰν

αὐτὸ κέντρον τοῦ ναοῦ καὶ εἰσερχόμενος εἰς αὐτὸ διὰ τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῆς λεγομένης ὠραίας πύλης ἀποπέμπεται αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης) πολλαχ. *Βγῆκαν τὰ ἅγια* Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. *Βγῆκαν τὰ πρῶτα ἅγια* Αἰν. *Ἐγύρτσαν τ' ἅγια* Χαλδ. *Δὲν ἔχει ὁ παππᾶς παιδὶὰ νὰ γυρίσῃ ἅγια* (δηλ. παιδιά, τὰ ὁποῖα νὰ προηγούμενται τῆς μεγάλης εἰσόδου κρατοῦντα λαμπάδας καὶ θυμιατήριον) Σέρφ. *Ἄμα ἐγυρίσαν τ' ἅγια ἐβκέηκα 'ποὺ τὴν ἐκκληθᾶν* Κύπρ. *Ῥάλλουδι τὰ δεύτιρα ἅγια* (ψάλλεται ὁ λεγόμενος κοινωνικὸς ὕμνος) Αἰν. *Βγῆκαν τὰ δεύτιρα ἅγια* (ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ὑμνίων δώρων ἐπὶ τῆς ὠραίας πύλης ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐκφωνοῦντος «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» γινομένη μετὰ τὸ πέρας τῆς μεταλήψεως ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κοινωνικοῦ ὕμνου) αὐτόθ. *Μὰ τ' ἅγια ποὺ σηκωθήκανε σήμερα!* (ὄρκος) πολλαχ. *Ἐπισι 'ς τ' ἅγια* (ἐπὶ τοῦ μεθύσου. Ἡ μεταφ. χρῆσις ἐκ τῆς συνηθείας τῶν πιστῶν, συνήθως τῶν πασχόντων, νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρηνεῖς ἢ ὑπτιοὶ κατὰ τὴν μεγάλην εἰσοδον, ἵνα ὁ ἱερεὺς διερχόμενος ἄνωθεν ἐγγίσῃ αὐτοὺς ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ποδὸς πρὸς ἱασιν) Σάμ. *Μὰ τ' ἅγια τῶν ἀγιῶ!* (ὄρκος) Μύκ. || Ἄσμ.

Δὲν εἶν' ἐδῶ κοντὰ ἐκκλησιὰ νὰ πά' νὰ πέσω 'ς τὰ ἅγια
κι ἂ δὲ μὲ γιάν' ἡ Παναγιά, ἡ ἀγάπη μ' ἔχει μάγια

Ρόδ. Πβ. ἁγία ἡ, 1. 2) Προστασία, φύλαξις Στερελλ. (Ἀργίν.): *Δὲν εἶν' καλὴ δ' λειὰ τούτ', εἶπα, ν' ἀφήσῃμ τὰ πρῶτα 'ς τ' ἅγια τοῦ Θεοῦ κι νὰ πάμ' 'ς νὰ ἱκκλησᾶ νὰ βάλουμ' νὰ ἀφουρισμάδα, μᾶς κλέφαν τὸν τραόν μαθὲς* (ἐκ παραμυθ. πρῶτα = πρόβατα) 3) Ἐν τῇ φρ. τ' ἅγια τῶν ἀγιῶν ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τελουμένη τὴν 21^{ην} Νοεμβρίου (ὀνομασθεῖσα οὕτω διὰ τὴν πολλακίς ἐν τῇ ἁσματικῇ ἀκολουθίᾳ αὐτῆς ἐπαναλαμβανομένην φρ. «εἰς τὰ ἅγια τῶν ἀγιῶν» Σίφν. Τῆν. Χίος Ψαρ. κ. ἄ.: Γνωμ.

Ἄν τ' ἀγιοῦ - Φιλίππου δὲν ἔρω,
τ' ἅγια τῶν ἀγιῶν μὲ δέξου

(ὑποτίθεται λέγων ὁ χειμῶν, ὅτι ἂν δὲν ἐπέλθῃ τὴν 14^{ην} Νοεμβρίου, ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Φιλίππου, θὰ ἐπέλθῃ τὴν 21^{ην} τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Εἰσοδίων) Χίος

Ἄν τ' αἰ - Φιλίππου λείπω, | τ' ἅγια τῶν ἀγιῶ δὲ λείπω

(συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σίφν. 4) Ἐν τῇ φρ. τ' ἅγια τῶν ἀγιῶν ὁ τόπος, ὅπου μένουν μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων Παξ.: *'Σ τ' ἅγια τῶν ἀγιῶν νὰ πάῃ ἡ ψυχὴ του!* (εὐχή).

ἁγία - Ἀνάστασι ἡ, Κρήτ. κ. ἄ. ἁγία - Ἀνάστασι Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ. ἁγί - Ἀνάστασι Κέρκ. Παξ. κ. ἄ.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγία καὶ τοῦ οὐσ. Ἀνάστασι.

1) Ἡ ἐορτὴ τοῦ Πάσχα Κρήτ. Πόντ. (Οἶν.) κ. ἄ.: Φρ. *Καὶ τὴν ἁγία - Ἀνάστασι μὲ τὸ καλό!* (εὐχὴ λεγομένη ἐν καιρῷ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς) Κρήτ. *Ἄγια - Ἀνάστασι νὰ οἰκονομᾶ!* (ἀντὶ ἡ ἁγία. Εἶθε νὰ ἐξοικονομῇ τὰς περιστάσεις, νὰ τὰς φέρῃ δηλ. ὅπως ἐπιθυμοῦμεν εὐνοϊκάς) Οἶν. 2) Πᾶσα Κυριακὴ (διότι συχνάκις ἀκούεται ἡ λ. ἀνάστασις ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ αὐτῆς, ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς εἶναι ἀναστάσιμος) Κέρκ. Παξ.: *Σημαίνει ἐσπερινός, γιατί ξεμερώνει ἁγί - Ἀνάστασι Κέρκ. Σήμερα δὲ δουλεύουμε, ἔχονμ' ἁγί - Ἀνάστασι αὐτόθ. Ἀνθρώπος ποὺ δὲ σιμάρεϊ τὴν ἁγί - Ἀνάστασι, κακὸς τοῦ κακοῦ θὰ πάῃ* Παξ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἁγία - Βαρβάρα ἡ, σύνθηθ. ἁγία - Βαρβάρα Ἀθῆν. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακεδ. Μεσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. ἁγία - Βαρβάρα Πόντ. (Τραπ.) ἁγία - Βαρβάρα Κάρπ. αἰ - Βαρβάρα Πελοπν. (Κυνουρ. Λακεδ. κ. ἄ.) ἁγία - Βαρβάρα Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἁγί - Βαρβάρα Πελοπν.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγία καὶ τοῦ ὄν. Βαρβάρα. Τῶν τύπ. αἰ - Βαρβάρα, ἁγία - Βαρβάρα καὶ ἁγί - Βαρβάρα τὸ αἰ - ἁγία - καὶ ἁγί - μετεφέρθη ἐκ τοῦ ἁρσ. γέν., διότι τοῦτο καταστὰν ἄκλιτον ἀπέβαλε κατὰ μικρὸν τὴν σημ. τοῦ γέν.

Ἡ ἁγία Βαρβάρα, τῆς ὁποίας ἡ ἐορτὴ τελεῖται τὴν 4^{ην} τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐνθ' ἂν.: Φρ. *Κρατεῖ τ' ἁγί - Βαρβάρας τὰ κλειδὰ* (κάθεται ἀπρακτῶν) Πελοπν. || Γνωμ.

Ἄγία - Βαρβάρα γέννησε κι ὁ Σάββας ἀπεκρίθη
κι αἰς - Νικόλας ἔδραμε νὰ πά' νὰ τὸ βαφτίσῃ

(περὶ τῆς χιόνος, ἡ ὁποία ἄρχεται πίπτουσα ἀραιὰ καὶ διαλυομένη ἀπὸ τῆς 4^{ης} Δεκεμβρίου, πυκνοῦται δὲ καὶ καθίσταται ἀδιάλυτος καὶ συμπαγὴς τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Νικολάου 6^{ην} Δεκεμβρίου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,238 κέξ.) Κύθν. *Ἀε - Βαρβάρα φύσα, ἁγία - Σάββα βρέξον, ἁγία - Νικόλα δόντσον* (χιόνισον. Ἐπὶ τοῦ ἐνσκήπτοντος χειμῶνος κατὰ τὰς τρεῖς συνεχεῖς ταύτας ἡμέρας) Κρώμν. Τραπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Αἰγίν. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.

ἁγία - Γαλατιανή ἡ, Κυδων. αἰ - Γαλατιανή Βιθυν.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγία καὶ τοῦ ὄν. Γαλατιανή. Περὶ τοῦ ἁρσ. αἰ - τοῦ αἰ - Γαλατιανή πβ. ἁγία - Βαρβάρα.

1) Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία παρίσταται θηλάζουσα τὸν Χριστὸν Κυδων. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κυδων.

2) Πανήγυρις τελουμένη ἐν ἰδίῳ ναῷ τὴν Δευτέραν τῆς ἐβδομάδος τοῦ Θωμᾶ. Αἱ συμμετέχουσαι ταύτης γυναικες εὐρισκόμεναι ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ θηλασμοῦ πιστεύουν ὅτι θὰ αὐξηθῇ τὸ γάλα τῶν Βιθυν.

ἁγιάγισα ἐπιφών. Ἰμβρ.

Ἐκφράζει ἀνακούφισιν ἐκφερόμενον ὑπὸ τῶν καθημένων πρὸς ἀνάπαυσιν μετὰ μακρὰν κόπωσιν. Συνών. ἁγία 2.

ἁγίαγκάθι τό, Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἁγίαγκάθο Ἀττικ. Πελοπν. (Ἀργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁγίος καὶ τοῦ οὐσ. ἁγίαγκάθι.

Τὰ φαρμακευτικὰ ἀγριόχορτα τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθίων, κνίκος ἡ ἱεράκανθα (cnicus benedictus) καὶ κνίκος ὁ Συριακὸς (cnicus Syriacus) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. ἀσπράγκαθο, καλὰ γκαθο. [**]

ἁγία - Δευτέρα ἡ, Πάρ.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἁγία καὶ τοῦ οὐσ. Δευτέρα.

Ἁγία Δευτέρα (ἡ λ. δὲν σημαίνει ὠρισμένην ἡμέραν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ὑπάρχει ἀργία διὰ τὴν τελουμένην ἐορτὴν, ἀλλ' εἶναι κωμικὸν πλάσμα πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐξ ὁκνηρίας ἀργίας): Παροιμ.

Ἄγία - Δευτέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Τρίτη καὶ Τετάρτη
Πέμπτη καὶ Παρασκευὴ ποτὲ νὰ μὴ σὲ πιάσω

(ἐπὶ γυναικὸς ὁκνηρᾶς). Πβ. ἁγία - Καθίστρα.

